

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 6 lutego 2013r.,
sprawy **P. S.**

skazanego z art. 197§1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 29 lutego 2012 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w P.

z dnia 6 grudnia 2011 r.

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Skarżący tylko pozornie podnosi w niej zarzuty związane z naruszeniem prawa procesowego, których miałby dopuścić się Sąd Odwoławczy, gdy w istocie skierowana jest ona przeciwko ustaleniom faktycznym i ocenom dokonany przez Sąd I – instancji. Kasacja została zatem wywiedziona wbrew treści art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka odwoławczego jedynie od wyroków sądów odwoławczych oraz art. 523§1 k.p.k., który nie dopuszcza skarżenia w tym postępowaniu ustaleń faktycznych.

Zauważyć należy, że w apelacji obrona podnosiła zarzuty o analogicznym charakterze lub wręcz tożsame, a zatem ponowne ich przedstawienie jest na etapie postępowania kasacyjnego niedopuszczalne, gdyż postępowanie to nie ma charakteru instancyjnego. Obrona nie podjęła nawet próby powiązania stawianych w kasacji zarzutów z przebiegiem postępowania odwoławczego. Za taką bowiem nie może być uznane odwołanie się do normy art. 458 k.p.k. Przepis ten odsyła bowiem do artykułów normujących postępowanie przed sądem pierwszej instancji, lecz jedynie w takim zakresie, w jakim brak odrębnego uregulowania dla postępowania odwoławczego. Obrona nie stawia zaś zarzutów naruszenia art. 433§1 k.p.k., czy 457§3 k.p.k.

Mając zatem na uwadze wskazane powyżej okoliczności i zestawiając je z zarzutami podniesionymi w kasacji, stwierdzić należy jedynie, że:

- naruszenie art. 4 k.p.k. nie może stanowić samodzielnej podstawy kasacyjnej, gdyż w tym przepisie sformułowano jedną z zasad generalnych rządzących procesem karnym, która to zasada znajduje następnie konkretyzację w części szczegółowej kodeksu. Zatem treścią zarzutu może stać się jedynie naruszenie tych konkretnych, szczegółowo wskazanych przepisów, nie zaś zasady generalnej,

- zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. podnoszony może być w postępowaniu kasacyjnym tylko wówczas, gdy sąd odwoławczy czynił samodzielne ustalenia faktyczne, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca,

- art. 92 k.p.k., podobnie jak art. 410 k.p.k., nie mają zastosowania do postępowania odwoławczego, ponieważ to nie dowody ujawnione przed sądem II – instancji stanowiły podstawę rozstrzygnięcia tego sądu,

- art. 167 k.p.k. również nie może stanowić samodzielnej podstawy kasacyjnej, gdyż w przepisie tym ustawodawca wskazał jedynie zasadę, że dowody przeprowadza się na wniosek lub z urzędu,

- także art. 193§1 k.p.k. nie mógł zostać obrażony przez Sąd Odwoławczy, ponieważ Sąd ten w ogóle nie prowadził w niniejszej sprawie postępowania dowodowego, choćby poprzez oddalenie wniosków w tym zakresie.

Brak zatem jakichkolwiek podstaw do uwzględnienia zarzutów podniesionych w kasacji.

Powyższe skutkowało uznaniem skargi kasacyjnej za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.